

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: I. H., nar.
státní příslušnost:
bytem

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky,
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019, č. j. OAM-733/ZA-ZA11-HA12-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas doručenou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019, č. j. OAM-733/ZA-ZA11-HA12-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném

znění (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o žádosti se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

2. Podle napadeného rozhodnutí je aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany již třetí v pořadí. Ohledně nové skutečnosti uvedené žadatelem, že z důvodu své víry měl v problémy, když v srpnu roku 2014 mělo dojít během náboženského shromáždění příslušníků jeho víry k útoku, kdy byli žalobce, jeho bratr a matka zraněni, žalovaný konstatoval, že tato skutečnost byla žalobci objektivně známa již v průběhu řízení o jeho první žádosti a měl tedy povinnost ji za účelem jejího posouzení uvést již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou, aby byla důvodem pro podání nové žádosti o mezinárodní ochranu. Dle žalovaného je tedy důsledkem jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v prvním pravomocně ukončeném řízení.
3. Žalobce v žalobě namítal nesprávnou aplikaci ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce má za to, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť jeho žádost měla být žalovaným posouzena jako přípustná. Žalobce uvedl, že během žádosti vyšlo najevo, že z žalobcovy vlasti odešla i matka a bratr a on tam již nikoho nemá, což je jedna z nových skutečností, kterou měl žalovaný reflektovat. Žalobce nesouhlasí, že žalovaný nepodřadil pod sociální skupinu „chudých“ a žádost o azyl označil jako žádost motivovanou z ekonomických důvodů. Žalobce si je vědom, že § 14a odst. 2 zákona o azylu obsahuje taxativní výčet skutečností, které je možné považovat za vážnou újmu pro účely udělení doplňkové ochrany a nebezpečí chudoby je pod tyto důvody možné podřadit, konkrétně pod písm. b) a d) tohoto ustanovení. Podle judikatury ESLP může extrémní materiální nouze za jistých okolností spadat pod čl. 3 Úmluvy (viz rozsudek ze dne 21. 1. 2011 ve věci M.S.S. proti, v bodech 249-264. Žalobce by se v případě navrácení do vlivem svého náboženského vyznání z důvodu nemajetnosti a ekonomické situace v zemi s velkou pravděpodobností propadl do chudoby a byl by tak vystaven zásahu do své důstojnosti, diskriminaci a stigmatizaci a porušování celé řady sociálních práv.
4. Dále žalobce namítl, že měl žalovaný opakovanou žádost žalobce meritorně posoudit s ohledem na vývoj situace v a tamní situací se zabývat, neboť je to zákonná povinnost žalovaného nehledě na tvrzení žalobce. Pouhý odkaz v předposledním odstavci na straně 2 napadeného rozhodnutí je dle žalobce nedostatečný. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Žalobce má za to, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť zde existují nové skutečnosti, které nebyly předmětem posuzování v rámci řízení o jeho dřívější žádosti. Žalobce navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že neshledává oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu. Dle žalovaného žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu.

Žaloba není důvodná.

7. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
8. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
11. Dne 28. 8. 2018 podal žalobce v pořadí třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž uvedl, že když přišel do České republiky, nemohl o svých potížích vyprávět, protože tehdy ničemu nerozuměl a nevěděl, co má říci. Také jeho datum narození bylo napsáno chybně, před policisty byl nervózní. Kdyby jel do, mohl by tam zemřít. Dne 5. 9. 2018 při pohovoru sdělil, že je státním příslušníkem, národnosti a vyznává Uvedl, že není členem žádné politické strany či skupiny, nikdy se politicky neangažoval. Je svobodný a bezdětný. Jeho poslední místo bydliště ve vlasti bylo ve městě, v domě, který patří jeho strýci, rodiče žalobce již nežijí. V roce 2014 vycestoval z do, kde pobýval 12 dní, poté odjel do, kde strávil asi 7 měsíců, poté pokračoval do a, kde byl pět měsíců, odkud dne 10. 10. 2016 kamionem přijel do České republiky. Kamion mířil do, kde byl žalobce zadržen a předán do České republiky. Předtím žádný jiný stát EU nenavštívil. Žalobce nedisponoval žádnými vízy ani povoleními k pobytu. Uvedl, že v České republice podal v letech 2016 a 2017 žádost o mezinárodní ochranu. Když poprvé přicestoval do České republiky, byl vystrašený a neuváděl pravý důvod, kvůli kterému z odjel, měl strach, aby nebyl deportován. Během druhé žádosti uváděl pravé důvody, měl doložit nějaké důkazy, ty obdržel a poslal na soud. Netušil, že toto řízení bylo zastaveno. Důvodem jeho třetí žádosti je, že vyznává šíitskou větev islámského náboženství, kvůli čemuž měl problémy. Jednou se u nich konalo shromáždění příslušníků šíitské větve, asi v srpnu roku 2014, kdy v průběhu přišli neznámí lidé v burce a útočili na ně. Společně s bratrem a matkou byl zraněn. Po tomto útoku bratr a matka odjeli do města Na upozornění žalovaného, že za hlavní důvod odchodu z vlasti tehdy uváděl pouze ekonomické obtíže, odpověděl, že shromáždil peníze, které dal převaděči, kdyby tam zůstal, mohl být zabit. Dodal, že ekonomické problémy nebyly důvodem odchodu z vlasti.
12. Dne 22. 11. 2018 žalobce využil možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí a sdělil, že když poprvé vstoupil do České republiky, nevěděl, v čem mezinárodní ochrana spočívá a nedokázal policistům přesně říct, co chtěl. Ve vlasti byl mučen, zpátky se tam nevrátí. Bratr i matka žalobce získali mezinárodní ochranu ve, doma již nikdo nezůstal, proto se tam vrátit nemůže. Doložil písemnosti, které se týkaly léčby jeho matky v nemocnici, když byla zraněná, úmrtní list bratra, zpráva od právníka žalobce, že běží

soudní pře a že život žalobce je v ohrožení a potvrzení ze zaměstnání, že byl žalobce zaměstnán v mešitě jako ostraha. Tyto dokumenty doložil až nyní, neboť pro něj bylo složité si je z domova vyžádat.

13. Dne 16. 11. 2016 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž jako důvod podání označil legalizaci jeho pobytu na území České republiky a důvody ekonomické. Dne 24. 11. 2016 při pohovoru uvedl, že se chtěl co nejdříve dostat za kamarády, kteří žijí v a Na dotaz žalovaného, zda měl ve vlasti nějaké problémy sdělil, že místní komunita příslušníků, do níž patřil, se někdy verbálně střetávala s příslušníky větve sunnitské a vznikaly hádky, ale sám žalobce žádné problémy neměl, kromě nějakých hádek či nadávek.
14. O první žádosti žalobce žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 29. 5. 2017, č. j. OAM-164/LE-Le05-2016, tak, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 21. 7. 2017, č. j. 32 Az 52/2017-17, odmítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 12. 10. 2017, č. j. 4 Azs 171/2017-38, odmítnuta pro nepřijatelnost.
15. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 4. 12. 2017, kdy uvedl, že se doma cítí v nebezpečí, neboť žalobce je a většina obyvatel jsou a každý den byly nějaké rozpře.
16. O této druhé žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2018, č. j. OAM-1008/ZA-ZA12-P05-2017, kterým bylo řízení podle § 25 písm. j) zákona o azylu zastaveno, neboť žalovanému nebylo známo místo pobytu žalobce.
17. První žalobní námitkou je tvrzení žalobce, že ust. § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu nemělo být aplikováno, když nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, protože uvedl v žádosti nové skutečnosti, ke kterým měl žalovaný přihlídnout. Nové skutečnosti nebyly předmětem posuzování v rámci řízení o dřívější žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jednalo se o tvrzení, že v roce 2014 došlo k incidentu z důvodu náboženské víry, při kterém byl zraněn žalobce společně s jeho matkou a bratrem a že již v nemá žádnou rodinu.
18. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
19. Dle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
20. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
21. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

22. Soud nejprve na úvod odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, který se k otázce rozhodnutí o opakovaných žádostech vyjádřil takto: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
23. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, podle nějž podaná opakovaná žádost nebyla přípustná. Okruh důvodů žádosti, spočívající v tom, že se žalobce bojí návratu do vlasti, neboť v srpnu 2014 došlo ke konfliktu mezi šíity a sunnity, při kterém byl zraněn žalobce a jeho matka s bratrem, kdy tito byli zraněni a následně odjeli do jiného města.
24. Z dikce citovaných ustanovení zákona o azylu lze tedy dovodit nutnost kumulativního splnění tří podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:
- a. žadatel musí uvést nebo se musí objevit nové skutečnosti nebo zjištění;
 - b. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení;
 - c. takové skutečnosti či zjištění musí svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
25. Je tomu tak proto, že „*institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmto podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znova meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 178/2016-24).
26. Ve vztahu k uvedeným podmínkám věcného projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zároveň třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, uvedl: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64, dle kterého „podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citovaného § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou.“

27. Z výše podaného souhrnu je zjevné, že žalobce ve své nové žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly mít negativní dopad do jeho hmotněprávního postavení. Pokud žalobce svá tvrzení o obavách z možných problémů při návratu do vlasti vnímá tak závažně, že je uvádí jako azylový důvod, není soudu zřejmé, proč tyto důvody neuvedl již při posuzování prvních dvou žádostí o mezinárodní ochranu. Nutno také poukázat na to, že časový odstup mezi jednotlivými žádostmi o mezinárodní ochranu ostatně byl velmi krátký. V případě první žádosti žalobce výslovně uvedl, že důvodem pro podání žádosti je, že chce být v České republice a pracovat zde, přičemž on žádné osobní problémy z důvodu své víry neměl. Při druhé žádosti uvedl jako důvod občasná rozepře mezi a Předmětný konflikt v roce 2014 žalobce v předcházejících řízeních nezmínil. Žalobce měl povinnost tuto skutečnost uvést již při podání první žádosti. Skutečnost, že v zemi původu nebyl žádný rodinný příslušník žalobce, není azylově relevantním důvodem. Žalobce je dospělou a zdravou osobou, není tudíž závislý na péči jiné osoby.
28. Žalovaný při zjišťování skutkového stavu a dokazování postupoval v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Nebyly splněny podmínky pro opětovné meritorní posuzování otázky udělení některé z forem mezinárodní ochrany, relevantní skutečnosti ve vztahu k této otázce byly posuzovány již v rámci předchozího azylového řízení.
29. Co se týče námitky, že se žalovaný nezabýval bezpečnostní situací v, je i tato nedůvodná. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce neplynou žádné konkrétní okolnosti, pro které by měl soud uzavřít, že žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, resp. že by se v posledních týdnech až měsících měla situace v výrazně zhoršit. Z tvrzení žalobce pak nevyplývá žádná okolnost, pro kterou by bylo možné důvodně předpokládat, že by právě jemu mělo hrozit nebezpečí vážné újmy po návratu do vlasti. Žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, pro niž by bylo možno uzavřít, že došlo k podstatné změně okolností v zemi původu.
30. Krajský soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. V ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Azylovým řízením za žádných okolností nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
31. V uváděných důvodech nebylo možno shledat takovou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a rovněž obav z návratu do vlasti. Jelikož žalobce

neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti či zjištění, které by bez vlastního zavinění nemohl uvést v předchozím řízení, byly tudíž naplněny podmínky uvedené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (žádost nepřijatelná) a řízení o takové žádosti bylo po právu zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu.

32. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I uvedeno. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. října 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně